

WYJAZD Z GDAN'SKA

Kółka walizki psują się,
Zanim zdążymy wyjść z dworca.

Mama stuka nimi o kilka schodków i
Chrup, trzask, grzechot –
Już po kółkach.

Plastikowe odłamki
Są

Wszędzie.

Mamie ciężko nieść walizkę
I wypchaną plastikową torbę.

Mamie jest ciężko,
Gdy wszyscy patrzą.

Wstydzi się tej torby.
Starej, nylonowej,
Pożyczonej od Babci.

Tata zabrał wszystkie dobre walizki,
Kiedy nas zostawił,

Kiedy porzucił
Mamę i mnie.

„Są w niej czyste ubrania” –
Przypomina mi Mama,
Jakby to był
Powód do dumy.

I nie pozwala mi nieść niczego
Oprócz
mojej własnej
małej torebki.

„Pilnuj naszych paszportów, Kasienko.
Grzeczna dziewczynka.
I pieniędzy.
Te funty będą nam potrzebne.
Uważaj na pieniądze i paszporty.
Grzeczna dziewczynka z mojej Kasienki”.

Mama gada, a ja truchtam
za nią,
Wymijając garnitury i
plecaki.

Nikt nie rozpozna Mamy
Na zatłoczonym dworcu.

A ona i tak się wstydzi
Tej plastikowej torby.

„Teraz trzymaj się blisko mnie, Kasienko.
Trzymaj się mnie” –
Mamrocze Mama, gdy wychodzimy z dworca
I wsiadamy do autobusu na lotnisko,

A ja chwytam pasek jej płaszcza,
Bo jestem za duża, żeby trzymać ją za rękę,
Nawet gdyby miała jedną wolną.

STANSTED

Nie płynęliśmy statkiem.
Imigranci nie przybywają tu już
Zatłoczonymi łodziami,
Nie kłębią się jak szczury na mokrych nabrzeżach.
To nie jest rok 1920 i nie jesteśmy na Ellis Island –
Nie wita nas romantyczna
Statua Wolności.

Przyleciałyśmy na Stansted.
To jeszcze nie Londyn,
Ale już blisko.

Przed kontrolą paszportową stoimy nerwowo
W kolejce i ćwiczymy w głowie angielski:
Yes-thank-you-officer.
Wiem, że nie jestem już w domu,
Bo gdy mam się odezwać, aż ściska mnie w brzuchu,
I zanim otworzę usta,
Powtarzam sobie to, co mam powiedzieć,
Jak rolę w szkolnym przedstawieniu.

Przy odbiorze bagażu
Nasza plastikowa torba

Jedzie powoli na taśmie,
A ludzie patrzą.

Ktoś wskazuje ją palcem,
Więc Mama mówi: „Zostaw ją, Kasieńko.
W tej torbie jest tylko ciepła bielizna.
Nie będzie nam tu potrzebna.
Będą nam potrzebne kalosze”.

Mama ma rację:
Powietrze w Anglii jest wilgotne,
Niebo to szary koc.
A deszcz zaraz
Przemoczy nas
Do suchej nitki.